

ναμφιβόλως, ἀνεμίχθη ἐμμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ὅπως ἀθῶως μάλιστα, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἀνεμίχθη, καὶ ὅταν, φε' εἰπεῖν, ὑποστηρίζει ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν Μαρίαν Φασίτ, δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τὴν ὅμως δὲν τὴν λέγει; Αὐτὸ πρέπει νὰ μάθω, ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ ἐξομολογήσεις, τὰς ὁποίας ἤρνηθη νὰ μοι κάμῃ ὅταν τὸν ἠρώτησα εἰς τὸ κρατητήριον, πρέπει, ἀντὶ πάσης θυσίας, ν' ἀνακαλύψω εἰς ποῖαν αἰτίαν ν' ἀποδώσω τὴν σιωπὴν του. Διὰ τοῦτο πρέπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ ζητήσω.

Ὅθεν ὁ γέρον Λεκὸν μετέβη εἰς Λονδίνον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδούση, οὗτινος τὰ πλεονεκτήματα δὲν ἦσαν ἀπορριπτέα.

Ἐκεῖ ἔκαμε σπουδαίας ἐρεῦνας ἐπὶ τοῦ βίου, ὃν διήγεν ἄλλοτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐντὸς ἐκπαιδευτηρίου τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου. Αἱ ἐρευναὶ ὅμως αὗται δὲν ἀπέδωσαν αὐτῷ τὰ περιμενόμενα ἀποτελέσματα.

Οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο νεάνιδα καλουμένην Μαρίαν Φασίτ, μόλις δ' οἱ κάτοικοι τῆς κώμης Κλαφάν διετήρουν εἰσέτι εἰς τὴν μνήμην τὰς παρεκτροπὰς Γάλλου τινὸς μαθητοῦ, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ὀλίγον σκανδαλίσαι αὐτούς.

Ἀντὶ τούτων, ὁ κύριος Λεκὸν, λαβὼν πολλὰκις, καθ' ὃν καιρὸν ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα, ἀφορμὴν νὰ συναναστραφῇ μετὰ τῶν κυριωτέρων πρακτόρων τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας, εὐρέθη φυσικῶς εἰς θέσιν νὰ συμβουλευθῇ τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ εἶχε κάμει μέγαν κρότον πέραν τοῦ πορθμοῦ, οἱ δὲ πράκτορες οὗτοι ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ δυστύχημα τοῦ ἐν Γαλλίᾳ συναδέλφου αὐτῶν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, γηραιὸς τις ἀνιχνευτής, γνωστὸς διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ κατορθώματα, ἐπέσυρε πρῶτος ἐπὶ τοῦ Τολβιάκ τὴν προσοχὴν τοῦ γέροντος Λεκὸν.

Ὁ Τολβιάκ εἶχεν ἄλλοτε ἐργασθῇ μετὰ τοῦ ἀνιχνευτοῦ τούτου, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιστα τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ποιότητα, ὅστις ὑπέδειξεν αὐτὸν τῷ Λεκὸν ὡς δυνατόν νὰ διαπράξῃ τὰ αἰσχίστα, καὶ ὅστις ἔκαμε λόγον περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ - Σολιβάν, ὡς λίαν ὑπόπτου ὑποθέσεως.

«Ἐγκατέλειπε τὴν Ἀγγλίαν ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς ἐπικερδεῖς δολοπλοκίας σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομικὸς πράκτωρ, διὰ τοῦτο ὀφείλετε νὰ ζητήσετε. Προσπαθήσατε πρῶτον νὰ μάθετε; ἐὰν ἢ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλὲτ δολοφονηθεῖσα γυνὴ ἦτο ἐκ τῆς οἰκογενείας Ὁ - Σολιβάν, καὶ ἐὰν ἐγνώρισε τὸν Τολβιάκ.»

Προσέθετο ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ λοχαγοῦ δὲν εἶχον ἀνευρεθῇ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καίτοι εἶχον λόγους τινὰς νὰ πιστεύωσιν ὅτι κατόικουν ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν ταύτων, ὁ κύριος Λεκὸν εἶχε συλλάβει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σχεδίου του, τὸ συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Ἰν-

δὸν ἄρχοντα, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

Ἐγκαθιστάμενος ὁμοῦ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι θὰ ἐλάβανεν ἀνάγκην νὰ ἐξέρχεται ἐνίοτε τοῦ πλουσίου ἐνδιαστήματός του καὶ τῆς ιδιότητός του ὡς Ναβάβ.

Τούτου ἐνεκεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ γραφείου τῶν ὑποθέσεων τοῦ κυρίου Βινέ, ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀδιεξόδῳ τῆς Ροκέτας.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν περιέμενε τὸν ὀδοφύλακα, ὁ κύριος Λεκὸν εἰσέδου μόνος ἐντὸς τοῦ βωμοῦ τούτου, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι οἱ γείτονες καὶ αἱ γείτονες αὐτοῦ εἶχον ἐξέλθει, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου, ἀντὶ νὰ μείνωσιν, ὅπως ἐσυνείθιζον, καθήμενοι πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Ἦναψε τὸν λύχνον τῆς κλίμακος καὶ τὴν λυχνίαν τοῦ γραφείου. Ἐφόρεσε χειρίδας ἐξ ἐστιλβωμένου πρασίνου ὑφάσματος, πιλίκιον μὲ γῦρον κεκλιμένον, ἥπλωσε πρὸ αὐτοῦ χειρόγραφά τινα, ἐπεσώρευσεν δέματα δικογράφων, ἅτινα ἔφερον ἐφ' ἐκάστου περικαλύμματος ὀνόματα κεχαραγμένα διὰ χονδρῶν στοιχείων, καὶ ἅτινα ἐν τούτοις οὐδ' ἐλάχιστον ἔγγραφον δικογραφίας περιέκλειον.

Οὕτω προπαρασκευασμένος, ἐρωδιασμένος δὲ μὲ τὰς ιδιότητας τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μὲ τὰς ἀπαντήσεις, εἰς ἃς προεμάντευεν ἐρωτήσεις, ὁ κύριος Λεκὸν, περιμένων τὸν ἐπισκέπτην, ὃν ἔμελλε νὰ κομίσῃ αὐτῷ ὁ Πιεδούσης, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται μίαν ἐνδιαφέρουσαν συνδιάλεξιν, ἣν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔσχε μετὰ τοῦ κυρίου Χόλτζ, δηλαδὴ μετὰ τοῦ Τολβιάκ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Καὶ θὰ εἶνε πολὺ μακροσκελὴς; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, παρατηροῦσα μετὰ τινος ἀνησυχίας τὰ ὑπὸ πυκνῆς γραφῆς κεκαλυμμένα ἐκεῖνα φύλλα χάρτου, ἅτινα ὁ ἀνεψιὸς τῆς ἤνοιγεν ἐνώπιόν του.

Καὶ ὁ Ὁράτιος ἐπίσης ἠρώτησεν:

— Εἰσθε ἀρκετὰ βέβαιος ὅτι ἐνδιαφέρει καὶ ἐμέ; Διότι ὁ πρόξενος τοῦ Μαγγάιμ μοι εἶνε ἀπολύτως ἀγνωστος.

— Εἰμαι βεβαιότατος, ἀντεῖπε σοβαρῶς ὁ Ἰούλιος, διότι δὲν ἤθελον θέσει ἀνωφελῶς εἰς δοκιμασίαν τὴν ὑπομονὴν τῆς θείας μου καὶ ὑμῶν, ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Καὶ περὶ τούτου μέλλετε νὰ πεισθῇτε ὁ ἴδιος ἐὰν μοι κάμνητε τὴν χάριν νὰ περιμείνητε.

Καί, λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προξένου, ἀνέγνωσεν:

«— Δὲν ἐνθυμοῦμαι χρονολογίας. Ἀλλ'

ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἐπληροφορήθην περὶ τῆς παρουσίας ἀσθενοῦς τινος ἀγγλίδος εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως ταύτης. Ἐν τῇ ιδιότητί μου ὡς Προξένου τῆς Ἀγγλίας ὀφείλον νὰ ζητήσω τὰς περὶ ταύτης πληροφορίας καὶ τῇ πρᾶσχω τὴν προστασίαν μου.

«Μετέβην συνεπῶς αὐθημερὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ μὲ ὠδήγησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς.

«Ἦτο αὕτη νεανίς, ἥτις θὰ ἦτο ὠραία ὅταν εἶχε κελῶς, ἐξ ὧν κρίνω. Ὅταν διὰ πρῶτην φοράν τὴν εἶδον, ἀνέκραξα: «Ἀλλ' αὕτη εἶνε νεκρά!» Εἶχε τὴν κεφαλὴν περιδεδεμένην δι' ἐπιδέσμων καὶ ἠρώτησα τί τραῦμα εἶχε λάβει. Ἐμαθον τότε ὅτι τὸ ἀτυχεῖς πλάσμα εἶχεν εὐρεθῇ, οὐδεὶς γνωρίζει οὔτε πόθεν οὔτε πῶς, εἰς συμπλοκὴν νυκτερινὴν μετὰ τῶν Πρώσων καὶ τῶν Γάλλων καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τραῦμα προήρχετο ἐκ τεμαχίου ἐκτραγείσης γερμανικῆς ὀβίδος.»

Ὁ Ὁράτιος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκάθητο νωχελῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν νώτων κλιντήρος, ἀνωρθώθη αἰφνιδίως καὶ ἀνέκραξε:

— Θεὲ τῶν οὐρανῶν! Μήπως εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶδον ἐγκαταληφθεῖσαν ὡς νεκρὰν εἰς τὴν γαλλικὴν καλύβην;

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προξένου θ' ἀπαντήσῃ ἴσως ἀντ' ἐμοῦ.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν:

«Εἶχε διαδοθῇ ἀληθῶς ὅτι ἡ πληγωμένη ἦτο νεκρά καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὑποχώρησιν των οἱ Γάλλοι τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει. Εὐρέθη ἐπὶ τινος κλίνης ἐντὸς μιᾶς καλύβης καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πρωσσικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου...»

— Ἰγνατίου Βέτζελ;—διέκοψεν ἀναφωνήσας ὁ Ὁράτιος.

— Ἰγνατίου Βέτζελ, ἐπανελάβεν ὁ Ἰούλιος, ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

— Αὐτὴ εἶνε!... Αὕτη ἡ ἴδια! εἶπεν ὁ Ὁράτιος. Λαίδη Ζάνετ, μὰς ἐνδιαφέρει ἀληθῶς πολὺ ἡ ἱστορία αὕτη. Ἐνθυμεῖσθε τί σᾶς εἶχον διηγηθῇ περὶ τῆς πρώτης μετὰ τῆς Χάριτος συναντήσεώς μου; Καὶ βεβαίως θὰ ἐμάθετε ἔκτοτε περὶ τούτου πολὺ περισσότερα παρὰ τῆς ἰδίας Χάριτος.

— Αἰσθάνεται ἀκαταμάχητον ἀποστροφὴν ν' ἀναπολῇ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἐπὶ τῆς ἡπείρου ταξιδίου της, ἀπῆντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Μοὶ εἶπε μόνον ὅτι εἶχε κωλυθῇ εἰς τὴν πορείαν της ἐπὶ τῶν συνόρων καὶ ὅτι τυχαίως εὐρέθη μετὰ τινος ἐτέρας Ἀγγλίδος, ὅπως ξένης καὶ ἀγνώστου εἰς αὐτήν! Φυσικῶς τῇ ἀπέτεινα ἐρωτήσεις τινὰς καὶ κατελήφθην ὑπὸ φρίκης ἀκούουσα αὐτὴν νὰ διηγῇται πῶς εἶχεν ἴδει τὴν γυναῖκα ἐκείνην νὰ φωνευθῇ εἰς τὸ πλευρόν της ὑπὸ τινος πρωσσικοῦ μύδρου. Καὶ οὔτε ἐκείνη οὔτε ἐγὼ ἔσχομεν ἔκτοτε τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν

νὰ ἐπανελάθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐπράξεις ἄριστα, Ἰούλιε, νὰ τηρήσης σιωπὴν ἐνὸς ὧς εὐρίσκηται εἰς τὸ δωματίον παρούσα. Ἡδὴ ἐννοῶ τὰ πάντα. Ἡ Χάρις, ὡς εἰκάζω, θὰ εἶπε τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν συνοδοιπόρον τῆς ταύτης, ἥτις, τώρα, ἔχουσα ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀποτείνεται εἰς ἐμέ, τῇ μεσολαβήσει σου. Θὰ τῇ προσέλθω ἀρωγός, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῇ ἐνταῦθα πρὶν ἢ προδιαθέσω τὴν Χάριτα εἰς τὸ νὰ τὴν υποδεχθῇ, γνωστοποιούσα εἰς αὐτὴν ὅτι ζῇ.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν θεῖαν του.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;... Μήπως τὸ μυστήριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη;...

— Οὐτε κἂν προσηγγίσκαμεν αὐτό. Ἀλλ' ὅς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου Προξένου. «Μετὰ ἐπισταμένην ἐξέτασιν τοῦ υποτιθεμένου πτώματος, ὁ Πρώστος χειρουργὸς κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀμελῶς εἶχον ἐξετάσει τὴν πληγωμένην, ὅτι ἀναστολὴ τῆς ζωῆς εἶχεν ἐκληφθῇ, ἐν τῇ συγχύσει καὶ τῷ θορύβῳ τῆς υποχωρήσεως τῶν Γάλλων, ὡς θάνατος. Τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ἐξήφθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ ἓν πείραμα, ὅπερ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐγχειρίσεως περιεποιήθη ὁ ἴδιος τὴν ἀσθενῆ καὶ τὴν μετήγαγε κατόπιν εἰς τὸ πλησιέστερον πολιτικὸν Νοσοκομεῖον, ὅπερ ἦτο τὸ τοῦ Μαγγαίμ. Ὡς ἠναγκασμένοι νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν του, ἀφῆκε τὴν ἀσθενῆ εἰς τὴν κατάστασιν τὴν εἶδεν, ἀναίσθητον ἐπὶ τινος κλίνης. Καὶ οὕτως οὕτως ἡ Διοίκησις τοῦ Νοσοκομείου ἐγνώριζόν τι περὶ αὐτῆς. Δὲν εὗρον ἐπ' αὐτῆς οὐδὲν ἔγγραφον. Ὅ,τι ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν οἱ ἱατροὶ ὅπως μὲ διαφωτίσωσι περὶ τῶν μέσων τοῦ ν' ἀνακαλύψω συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς, συνίστατο εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῶν λινῶν ἀσπρορρούχων τῆς ἐφ' ὧν ἐσημειοῦτο τὸ ὄνομά τῆς. Δὲν ἀνεχώρησα τοῦ Νοσοκομείου παρὰ ἀφοῦ ἐσημείωσα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τινος φύλλου τοῦ σημειωματαρίου μου. Ἰδοὺ αὐτό: *Μέρση Μερρίκ*».

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηγάγε τὸ σημειωματάριόν τῆς.

— Ἐπίτρεψον νὰ σημειώσω καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπε δὲν τὸ ἤκουσα ποτὲ καὶ ἐνδεχόμενον νὰ τὸ λησμονήσω. Ἐξακολουθήσαν, Ἰούλιε.

— Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν εἶχον πλέον νὰ πράξω ἄλλο τι ἢ ν' ἀναμείνω νὰ μὲ εἰδοποιήσωσιν ἐκ τοῦ Νοσοκομείου εὐθὺς ὡς ἡ πληγωμένη θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἰκαναὶ ἐβδομάδες διέρρουσαν χωρὶς νὰ λάβω οὐδεμίαν εἰδησιν τῶν ἱατρῶν. Μετὰ τινα χρόνον ἔλαβον πληροφορίας, ὅτι ὁ πυρετὸς κατέτρυχε τὸ δῦσμοιρον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ ὑφίστατο ἀλληλοδιαδόχως περιόδους ἐξαντλήσεως καὶ προσβολὰς παραληρημάτων, διαρκουσῶν τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα τῆς θείας σας Λαίδης Ζάνετ Ρού διέφευγε

πολλάκις τῶν χειλέων τῆς· τὰ λοιπὰ ὅσα ἔλεγεν ἦσαν ὅλως ἀκατανόητα παρὰ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὴν περιεκύκλουν. Ἐσκέφθη ἅπαξ ἡ δις νὰ σᾶς γραψῶ καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὴν Λαίδη Ζάνετ. Ἀλλ' ἐπειδὴ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ ἱατροὶ μοὶ ἔλεγον ὅτι οὔτε περὶ τῆς ζωῆς τῆς οὔτε περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἦσαν ἀκόμη βέβαιοι, ἀπερῆσα νὰ περιμείνω. Πρὸς τί νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον;

— Εἶσαι καλλίτερος κριτὴς ἐμοῦ καὶ παντὸς ἄλλου, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀλλὰ δὲν βλέπω κατὰ τί καὶ τὸ μέρος τῆς ἱστορίας σου, ὅσον καὶ τὸ προηγούμενον, δύναται νὰ μοὶ εἶνε ἐνδιαφέρον.

— Ἀκριβῶς, ὅ,τι ἐμελλον νὰ εἴπω καὶ ἐγὼ, ἐπεῖπεν ὁ Ὀράτιος. Εἶνε θλιβερά ἱστορία, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς εἰς ὅλα αὐτά;

— Περιμείνατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος, καὶ θὰ ἴδῃτε.

— Ἐπὶ τέλους εἰδοποιήθη ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ ἦτο ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἱκανή, καίτοι πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη, ν' ἀπαντήσῃ εἰς τινὰς, ἐρωτήσεις, ὅς ἤθελον τῇ ἀποτείνει. Μόλις ἐφθασα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον μοὶ ἐζήτησαν, πρᾶγμα ὅπερ μὲ ἐξέπληξεν ὀλίγον, νὰ ἐπισκεφθῶ πρῶτον τὸν Ἀρχίατρον ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του. «Νομίζω ὅτι εἶνε καλόν, μοὶ εἶπεν οὕτως, νὰ σᾶς προδιαθέσω ὀλίγον πρὶν ἢ ἴδῃτε τὴν ἀσθενῆ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιστήσῃτε ἄκρως τὴν προσοχὴν σας ὅταν θὰ τῇ ὁμιλήσῃτε, ὅπως μὴ τὴν ἐξερεθίσῃτε. Μὴ ἀποδείξετε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, μὴ ἐκδηλώσετε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, ἀκόμη καὶ ἂν σᾶς εἴπῃ τὰ παραδοξότερα πράγματα. Ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν πάντες οἱ ἱατροὶ περὶ ταύτης τὴν αὐτὴν γνώμην, διχογνωμοῦμεν. Οἱ μὲν, καὶ ἀνήκω καὶ γὰρ εἰς τούτους, δὲν εἶνε βέβαιοι ὅτι ἀνέκτησε πλήρην τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ τῆς. Δὲν προχωρῶ μέχρι τοῦ νὰ εἴπω ὅτι εἶνε παράφρων... διότι εἶνε ἡσυχωτάτη καὶ ἀκίνδυνος... Πιστεύομεν ὅμως ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φαντασιοπληξίας σταθερᾶς, γειτονεύουσας τῇ παραφροσύνῃ. Λάβετε ὑπ' ὅψιν τὴν προειδοποίησίν μου... καὶ ἤδη μετὰβῃτε καὶ κρίνατε ὑμεῖς ὁ ἴδιος».

[Ἐπειτα συνέχισα]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ALBERT LEROY

N A N I - N A N I

Διήγημα

— Θὰ παύσης ἐπὶ τέλους, Κατερίνα, νὰ τριγυρίζῃς 'στὸ τραπέζι; Μὲ παρασκώτιες. Ἐεῦρεῖς πολὺ καλὰ πῶς δὲν 'μπορῶ νὰ υποφέρω τὸν θόρυβο. Ἀφῆσέ με λοιπὸν ἡσυχον, Κατερίνα.

Καὶ ὁ ἱατρὸς Νέρου μετὰ τὴν ἀποστροφὴν του ταύτην πρὸς τὴν γραίαν ὑπηρε-

τρίαν του Κατερίναν ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱατρικοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ του, the Lancet, σημειῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ διὰ μολυβδίδος ἐνδιαφέροντα τινὰ χωρία.

Ἡ ὑπηρετρία δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ παρέμεινεν ἐν τῇ ἐστιατηρίῳ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῶ ἐν τῇ βαθείᾳ σιγῇ ἤκουετο μόνον ὁ θόρυβος τῶν περιστρεφόμενων πυρετῶδων, ὑπὸ τῆς σκελετῶδους σχεδὸν χειρὸς τοῦ ἱατροῦ, φύλλων τῆς ἐφημερίδος.

Ἀπὸ τοῦ κρεμαμένου λαμπτήρος τὸ φῶς ἐπεχύνετο ὡς κύμα ἐπὶ τοῦ ὀστεώδους προσώπου τοῦ ἱατροῦ, ἐνῶ τὰ βλέφαρά του συνωφρύνοντο ποῦ καὶ ποῦ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἦν τῇ παρήγαγεν ἡ ἀνάγνωσις.

Ἡ Κατερίνα μετεκινήθη μικρὸν καὶ ὁ γέρων ἱατρὸς μετεστράφη ἀνυπομονῶν.

— Ἀκόμη!... Μὰ δὲν θὰ μ' ἀφήσης ἡσυχον;

Ρίψας δὲ τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδὼν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρυν:

— Ἄς 'δοῦμε λοιπόν, καλὴ μου Κατερίνα, τί ἔχεις, εἶπεν, ἡπιώτερος γενόμενος. Ἐεῦρεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἐλευθέρην παρὰ τὴν μισὴν αὐτὴν ὥραν μετὰ τὸ φαγεῖ μου. Πές μου, τί θέλεις; Λέγε μου γρήγορα.

Ἡ ὑπηρετρία ἐπλησίασε καὶ κλαίουσα εἶπεν εἰς τὸν κύριόν τῆς, ὅτι ἐπεθύμει παρ' αὐτοῦ κατὰ τι πολὺ σπουδαῖον, ἀπίστευτον.

Ὁ Νέρου τὴν ἤκουεν.

Ἡ Κατερίνα διηγήθη, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς, χήρα μὲ τέσσαρα παιδιὰ, ἦτο ἐτοιμόγενος τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου. Δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ μαγευτήριον ἕνεκα τῶν τεσσάρων μικρῶν τῆς, τὰ ὅποια ἤθελον μείνει εἰς τοὺς πέντε δρόμους. Ἐκεῖνη ἀναιμική, ἀρρωστημένη, καὶ ἔπειτα, οὔτε λεπτό. Ἡ Κατερίνα ἔκανε ὅ,τι 'μποροῦσε καὶ πάλιν ἤρχετο νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριόν τῆς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν ξεγεννήσῃ.

— Παναγία μου, ἔλεγεν ἡ ὑπηρετρία ὀδυρομένη, ἔεῦρω πῶς σᾶς ζητῶ πράγματα σχεδὸν ἀδύνατα, γιατί ἔχετε τόσους ἀρρώστους, μὰ πάλι ἐσεῖς μονάχα 'μπορούσατε νὰ τὴν σώσετε, τὴν καυμένη τὴν ἀδελφὴ μου ποῦ πάει νὰ πεθάνῃ. Γιὰ συλλογισθῇτέ το λιγάκι... τέσσερα μικρὰ παιδιὰ χωρὶς πατέρα, καὶ χωρὶς μάνα.

Ὁ γέρων ἱατρὸς ἤκουεν, ἐπαισθητῶς δυσηρεστημένος.

Ἡ Κατερίνα ἐπερίμενεν ἀνήσυχος.

— Καλὰ, καλὰ, λοιπόν, εἶπε, μὴ κλαῖς καὶ θὰ πάγω. Ἐεῦρεῖς πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἀφίνω τὸν κόσμον νὰ πεθαίνῃ ἔτσι, καὶ 'μποροῦσε νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ στρυφογυρίζῃς μία ὥρα δίπλα μου. Ἐλα, τὴ γοῦνά μου, τὴν ἀμαξά μου καὶ πάμε... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος... γιὰ γυναῖκες. Καὶ ποῦ κάθεται ἡ ἀδελφὴ σου; 'Στὸ διάβολο βέβαια. Καὶ 'στὸ ἔβδομο πάτωμα, ἔ;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Κατερίνα, συγκεχυμένη καὶ μειδιῶσα, εἰς τὸ πέμπτον μόνον.